

משמעת, אם הבית היא האחראית למשטר ומשמעת בפנימייה של בית הספר. אף כי היא מתידדת עם החניכות, מזמינה אותן לעתים לשתות אתה כוס קפה בחדרה, (למעלה) היא מקפידה מאד על המשמעת, על הסדרים ועל שמירת חוקי הבית, כמו כבוי אורות (למטה).

עבודה ושעשוע. לאחר משמרה קשה נאלצת החניכה להתכונן לבחינות, לבלוע ספרים מקצועיים, את קצת הזמן הפנוי שנותר לה בלתי רבקה, בהיותה חניכה, בבלויים החביבים על הנוער הישראלי: קולנוע, תיאטרון, קונצרטים, ריקודים, ספורט.

לימודים ועבודה. עבודת האחות דורשת הכנה ואימונים ממושכים. כמו בכל העולה, גם בישראל נמשכת תקופת הלימודים של כל אחות שלוש שנים, בהן היא חיה במשטר כמעט צבאי, גרה ומקבלת את מזונה בבית החולים, חייבת לא רק להשתתף בשעורים, כי אם גם לעסוק בעבודה מעשית. באחד עשר בתי הספר הממשלתיים, צבאיים, צירוניים, הסתדרותיים, פרטיים, אשר בארץ, לומדות בסך הכל 657 אחיות. רובן של אלה עולות חדשות. מחוץ לנטייה למקצוע עצמו, קיים עוד גורם מושך — לעתים מכריע — לגבן: הוסיכון הניתן לכל חניכה.

כנגד זה אפסי כמעט מספר בנות הארץ המתמסרות למקצוע. את הסיבה לכך יש למצוא בירידה הכללית של מתח ההתנדבות.

התשובה בידי הנוער. מדוע החליטה רבקה גרשוני לילדת הארץ, אשר יכלה לעסוק במקצוע אחר, נוח יותר, לעשות מאמצים (כולל העלמת גילה האמתי) כדי להתקבל לבית הספר לאחיות? לא ציונות ולא הספה גרמו לכך כי אם דוגמה אישית: היא עקבה, בהיותה ילדה עדיין, אחרי עבודת האחות בבית הספרה בראשון לציון, החליטה כי זאת המלאכה הרצויה לה.

מאמצים גדולים נעשים עלידי בתי הספר לאחיות כדי לגייס מועמדות חדשות למקצוע. מקומן של האחיות הפוריות שנה שנה בגלל סיבות שונות (העיקרית: גישואים) אינו מתמלא בקצב מספיק עלידי אחיות חדשות. התפקיד האנושי הגדול, שהיה פעם לכבוד לנשים אצילות ואמידות אשר עסקו בו ללא תשלום, הפך בימינו לעוד מקצוע סתם. היעדר כמעט נעלם; ההקרבה הפכה לחלק מן העבודה השיגורית, חדלה להיות גורם מניע; החאנדבות הושמה ללעג. ברנארד שאו אמר פעם שאמצעי התעמולה הטוב ביותר הוא הדוגמה האישית. כל עוד נעשים מעשים העלולים לשמש מופת, עוד יש תקווה. תקווה כי מחר עלול המקצוע לחזור ולהיות שוב יעוד אנושי גדול. האם תמלא התקווה? התשובה, כמו כל התשובות, היא בידי הנוער.